

Sygn. akt: I C 271/18 upr.

WYROK (...)

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko I. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 820,84 zł (słownie: osiemset dwadzieścia złotych osiemdziesiąt cztery groszy) wraz z:

a) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 339,78 zł (słownie: trzysta trzydzieści dziewięć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) od dnia 02 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

b) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 228,60 zł (słownie: dwieście dwadzieścia osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od 25 maja 2017 dnia roku do dnia zapłaty,

c) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 121,51 zł (słownie: sto dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,

d) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 79,67 zł (słownie: siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) od dnia 06 września 2017 roku do dnia zapłaty,

e) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 21,65 zł (słownie: dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 24 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,

f) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 29,63 zł (słownie: dwadzieścia dziewięć złotych sześćdziesiąt trzy groszy) od dnia 06 lutego 2018 roku do dnia zapłaty,

a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 317,00 zł (słownie: trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

4. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 271/18

Uzasadnienia

Powód – (...) S.A. z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko I. P. o zapłatę kwoty 854,44 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo określonych w pozwie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczała stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w przedmiotowej umowie. W związku z wykonywaniem usługi strona powodowa wystawiła i doręczyła pozwanej faktury VAT oraz noty odsetkowe z terminem płatności w nich określonym, które to nie zostały opłacone przez stronę pozwaną. Powód podniósł, że w celu polubownego zakończenia sprawy podjął próbę pozasądowego sposobu rozwiązania sporu wzywając pozwanego do uregulowania zobowiązania pismem z dnia 24 stycznia 2018 roku, jednakże bezskutecznie.

Postanowieniem z dnia 13 marca 2018 roku Sąd Rejonowy (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i skierował sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – I. P. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2010 roku pozwana I. P. i A. P. zawarli z powodem umowę kompleksową nr (...), której przedmiotem było świadczenie usługi kompleksowej przez dostawcę do obiektu zlokalizowanego w miejscowości (...), (...)-(...) C.. W ramach tej umowy powód – dostawca zobowiązał się do sprzedaży energii elektrycznej oraz do zapewnienia jej dostarczenia przez dystrybutora do miejsca dostarczania, natomiast pozwana - odbiorca zadeklarowała się w okresie trwania umowy do zakupu i odbioru energii elektrycznej w ilości 2500 kWh rocznie.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: umowa kompleksowa nr (...) k. 32 – 32v, ogólne warunki umów kompleksowych k. 33 o 36v.

Powód w związku z umową nr (...) wystawił pozwanej faktury VAT obejmujące rozliczenie za sprzedaż energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucyjnej, a mianowicie:

a) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od 10 grudnia 2016 roku do dnia 11 lutego 2017 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 342,48 złotych do dnia 1 marca 2017 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 339,78 zł oraz odsetki za nieterminową wpłatę – 2,90 zł,

b) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od 12 lutego 2017 roku do dnia 11 kwietnia 2017 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 575,13 złotych do dnia 24 maja 2017 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 228,60 złotych oraz odsetki za nieterminową wpłatę – 3,85 zł,

c) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od 12 kwietnia 2017 roku do dnia 11 czerwca 2017 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 701,75 złotych do dnia 10 lipca 2017 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 121,51 złotych oraz odsetki za nieterminową wpłatę – 5,11 złotych,

d) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od 12 czerwca 2017 roku do dnia 14 sierpnia 2017 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 841,42 złotych do dnia 5 września 2017 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 115,55 złotych oraz odsetki za nieterminową wpłatę – 7,32 zł oraz opłatę za wezwanie do zapłaty – 16,80 zł,

e) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od 15 sierpnia 2017 roku do dnia 6 października 2017 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 854,44 złotych do dnia 23 listopada 2017 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 21,65 złotych, odsetki za nieterminową wpłatę – 10,45 zł oraz opłatę za wezwanie do zapłaty – 8,40 złotych.

W dniu 7 grudnia 2017 roku powód – (...) S.A. z siedzibą w G. wystawił wezwanie przedsądowe do zapłaty, w którym wzywał pozwaną – I. P. do uregulowania wskazanych w wezwaniu należności.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: faktury VAT k. 18 – 18v, 20 – 20v, 23 – 23v, 25 – 25v, 30 – 30v, noty odsetkowe k. 19, 21, 22, 24, 28, noty obciążeniowe k. 26, 27, 29, wezwanie przedsądowe k. 37.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej zasługuje na uwzględnienie jedynie w części, mimo że strona pozwana – I. P. nie stawiała się na termin rozprawy, nie wypowiedziała co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia bowiem domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Podkreślić przy tym należy, że ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, Legalis). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, 15 września 1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wskazuje, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości

mogą powstać np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowni urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.) Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (por. komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legalis).

Dlatego też w przypadku, gdy Sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Wówczas należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

Z powyższych przyczyn obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Ponadto, w toku niniejszego procesu, strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Z uwagi na lakoniczność twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu, które budziły wątpliwości Sądu, koniecznym było przeprowadzenie postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie.

Powód wywodził swoje roszczenia z umowy sprzedaży i przesyłu energii elektrycznej z dnia 12 marca 2010 roku do lokalu mieszkalnego, położonego w miejscowości (...), gmina C., stanowiącej własność pozwanej I. P. i nieuregulowania przez nią opłat za korzystanie z tej energii.

Na potwierdzenie zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia powód przedłożył umowę kompleksową nr (...) oraz faktury, noty odsetkowe i obciążeniowe za wystawienie i wezwania do zapłaty.

Analiza przedłożonego przez powoda materiału dowodowego w postaci faktur i not odsetkowych, nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. W fakturach tych szczegółowo określono opłaty składające się na poszczególne kwoty wskazane w fakturach oraz okresy rozliczenia, jak również pozostałe zadłużenia.

Wątpliwości Sądu dotyczyły natomiast zasadności i wysokości roszczenia powoda w zakresie opłat za wezwania do zapłaty w łącznej wysokości 33,60 złotych, mimo że powód przedłożył na tę okoliczność noty obciążeniowe. W ocenie Sądu z zaferowanego przez powoda materiału dowodowego w postaci innych środków dowodowych, nie wynika bowiem aby takie wezwania były faktycznie kierowane do pozwanej. Ponadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika również co składa się na kwoty dochodzone tytułem opłat za wezwanie, a mianowicie czy wskazane wartości dotyczyły rodzaju przesyłki czy tylko nakładu pracy za sporządzenie tych wezwań, co wynika jednoznacznie z zapisu znajdującego się na tych notach obciążeniowych, a mianowicie „opłata za wystawienie wezwania do zapłaty” (dowód z innych wniosków dowodowych: nota obciążeniowa k. 26, 27, 29). Okoliczności powyższe nie wynikają także z przedłożonej do akt sprawy kserokopii wezwania przedsądowego z dnia 7 grudnia 2017 roku. Co więcej brak jest również dowodu aby powód podjął czynności mające na celu doręczenie pozwanej I. P. tych not obciążeniowych, czy też wezwania przedsądowego z dnia 7 grudnia 2017 roku.

Wobec powyższego Sąd oddalił roszczenie powoda w zakresie kwot objętych notami obciążeniowymi, uwzględniając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań (...) Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, powód uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania, a mianowicie w zakresie kwoty 33,60 złotych. Dlatego też Sąd włożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu.

W przedmiotowej sprawie na koszty procesu składa się opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 30,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 270,00 złotych, zgodnie z treścią § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), ze zm. tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Wobec powyższego Sąd postanowił w punkcie 4 wyroku zaocznego.